

2019. júl. 7.
évközi 14. vasárnap

64.

SZENT ISTVÁN
MAGYAR MISSZIÓ
8057 ZÜRICH
WINTERTHURERSTR.135

Hírlevél

VASÁRNAPI ÜZENET

A mai szentírási szakaszban az Úr csodálatos vigasztaló üzenetét találjuk:

Örüljete és vigadjatok, akik gyászoltatok!...

Amint az anya vigasztalja gyermekét,

úgy vigasztallak én is titeket...

Tejjel táplálnak, karjukon hordoznak

és térdükön becéznek titeket.

Talán ismerős: a család sétál, az egyik gyermek elől megy, szalad... Az apa többször figyelmezteti: ne siess, elesel a kövekben! És meg is történik. A gyermek a földön hever, keservesen sír. Ekkor vajon jó-e, ha a szülő elkezd kiabálni?: *nem megmondtam! Most itt az eredménye!* **Egy szerető szülő** nemde rögtön a gyermekéhez siet, felemeli, vigasztalja... És később megérteti vele, de csak később, hogy tényleg nem estél volt el, ha korábban is hallgattál volna rám.

Ezt teszi velünk is az Úr. Hányszor elesünk. Hányszor a „padlón vagyunk”, kilátástalan helyzetekben. Sokszor mi magunk tehetünk róla. De Isten nem szid, hanem felemel.

folytatást lásd a 2. oldalon

FOGYUNK...

Usterban és Wetzikonban

Wetzikon

Az utóbbi hónapokban drasztikusan lehetett érezni misszióinkban azt, amivel

Európához hasonlóan itt is annyi egyházi közösség szembenéz: az a régi magyar katolikus csapat, az idősebbek, akik Svájcban éltek-élnek, még a nagy részük fontosnak tartotta a hitéletet. Ma már egyre kevesebben vannak közülük. **Az újabb nemzedékeknél csak egy kisebb százalékuk** élteni közösségünket.

Uster

Usterban előfordult már, hogy senki nem jött szentmisére (elődöm is úgy adta át a kisebb településeket: szinte mindenkit eltemetett...). Wetzikonban az eddigi református testvérünk, aki előkészítette az alkalmakat, családi okok miatt nem vállalja tovább, és senki nem akar a hívők közül segíteni, kinyitni a templomot (az ottani alkalmazott csak egy alkalommal vállalta). Uster után a Wetzikon környékieknek, akinek csak tudtunk (akiknek elérhetősége megvolt, miután sokszor kértük a regisztrációt missziókhöz), levelet írtunk, de senki nem jelentkezett, és csak néhány fiatalabb testvérünk jött el a következő alkalomra, akik úgy nyilatkoztak, hogy nem tudnak a szentmisék előkészítésében segíteni, inkább Usterban legyen szentmise, ők is odajönnek, ahol van sekrestyésünk.

Még egy lehetőség van, hogy folytassuk a wetzikoni szentmiséket: ha Usterba eljönnek a következő alkalommal (júl.21.), és lesz, aki elvállalja a szentmisék előkészítését Wetzikonban. Ha nem, akkor kénytelenek vagyunk a súlypontot áthelyezni Usterba, és mindenkit, aki a környéken magyar katolikus, oda várjuk magyar szentmisékre: minden páratlan hónap 3. vasárnapján du. 4 órakor. (Tehát július 21., szept. 15. stb.).

Mindkét településhez részletesebb információk: honlapunk/uster ill. honlapunk/wetzikon

Egy háttérmagyarázatot is találunk ott a szentmisékhez. Ebből egy részlet: *Sokan nem értik és nem is sejtik a szentmisék felfoghatatlan értékét és lényegét. Ezért sok hívő elmarad mindig a legfontosabb imádságról. Katolikusok között is sokan úgy gondolják, hogy magát a szentmisét kell nagyon különlegessé tenni, hogy vonzó legyen mindenki számára. Persze, készülni kell rá, akár sokat is, de ez az irány mégis zsákutca. Mert nem a szentmisének kell vonzania az embereket, **nem a szentmisének kell közösséget alkotnia**, hanem vissza kell menni a gyökerekhez: fordítva van az igazság. A szentmise akkor lesz igazi, amikor a már hívő emberek jönnek, hogy dicsérjék az Urat (ennek viszont sok megelőző feltétele van). Vagyis **egy meglévő keresztény közösség igénye a szentmise.***

VASÁRNAPI ÜZENET – FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

A türelmetlen szülőhöz hasonlóan néha én is érzem azt a kísértést, hogy úgy odakiabálnám sok embernek, aki elveszíti hitét, reményét, búskomorrá válik, panaszkodni tud csak: nem megmondta neked az Isten, hogy a szívednek szüksége van a napi imára, a heti szentmisére és hogy legyen egy közösséged?! Itt az eredménye, hogy mi lett belőled, családoból!... **Úgy a fülébe kiabálnám tehát az itteni magyarok többségének**, akik nem törődnek Istennel, egyházzal, csak élik életüket, hogy el fog fogyni az életerőd, ha nem jössz Istenhez! - De mégsem ez a feladatom, csak szomorkodom néha a többség miatt.

Minket viszont, akik Isten elé jövünk, a mai olvasmány tanítása szerint az Úr vigasztalni akar! Nem korhol, hanem felemel szeretettel. Mi is próbáljunk egymáshoz így viszonyulni.